

Próféta

Éppen ugyanitt álltam a disznóól mellett akkor is, amikor először szólított meg az Úr. Jer fiam, ismerd meg tenmagad, mondta egy hang, de hát pont dologidőben szólt, nem értem rá. Először az is eszembe jutott, hátha valamelyik szomszéd kölyök szórakozik, de nincs egynek se olyan mély, igazi emberes hangja. Aztán mentem tovább, mert különösebben nem vagyok istenes ember, ha dolga van valakinek velem, elém álljon, ne a hátam mögül szóljon utánam, mint valami csaposnak.

Aztán estefelé csak eszembe jutott megint, hogy hát mégis, ki lehetett az, mert azt még nem is mondtam, hogy nem gondoltam volna, hogy maga az Úr szólt hozzám, de azért az asszonynak nem szóltam, mit aggódjon szegény. Van éppen elég baja így is. És hát nem is szoktam én az ilyenekkel sokat foglalkozni, szerintem el is felejtettem volna az egészet, de aznap este különös álmom volt. Én mindig azzal álmodok, hogy milyen potyagólt kapok valami nagy focimeccsen, mert én vagyok a csapat kapusa már régóta, és hát azon a hétvégén is beittunk a meccse előtti este, és másnap rajtam röhögött az egész falu, mert alig tudtam megmozdulni. És ilyenkor pár nappal később mindig azt álmodom, hogy állok a kapuban a világ legnagyobb focimeccsén, és jól megy a játék, de egyszer csak gurul egy gyenge lövés a kapu felé, és én hiába megyek utána, nem érem el, és rajtam röhög mindenki. Ilyenkor mindig fel is ébredek, és már nem is nagyon szoktam visszafeküdni. Szóval a focival szoktam álmodni, vagy néha a szüleimmal, meg a malacokkal, szóval olyan dolgokkal, amik fontosak az életben. És aznap este ehelyett az álmomban az volt, hogy mentem

egy mezőn, olyan elhanyagolt hely volt, dudvával, meg néhány bokorral, és az egyik bokor kigyulladt, és valaki megszólalt onnan, hogy jer fiam, szólnom kell veled. Hát, ha már úgysem volt jobb dolgom, oda is mentem, de akkor megint felébredtem, és már nem aludtam vissza.

Másnap már csak elmondtam az asszonynak, ő meg nem akarta hinni, mert mondta, ilyen csak a Bibliában van, ott szól ilyeneket az Úr a prófétáinak. Nekem akkor jutott először eszembe, hogy tán maga a Jóisten szól longat, de hogy pont engem, és miért, azt nem értettem. Este a kocsmában a fiúknak is elmondtam, persze volt, aki hülyéskedett, hogy akkor intézem el az Úrnál, hogy a hétvégén verjük meg a szomszéd falu nagyszájú csapatát, hadd ne jussanak fel a megye kettőbe, meg ilyeneket mondtak. De ezzel csak nem lehet elintézni a dolgot, gondoltam, mert mi van, ha mégis ő volt. Éppen ezt mondta a kocsmáros is, ő nem falubeli, sokat látott, tapasztalt ember, még Budapesten is élt egy ideig, és hát mondta, hogy hallott ő sok ilyent, hogy valaki azt mondta, az Úr szólt hozzá, de az sose volt igaz. Nekem viszont elhiszi, mert hogy én becsületes ember vagyok, és ez úgy igaz is, hogy nekem már mondta a jegyző is, hogy az egész megyében csak még egy olyan rendes embert ismer, mint én, szóval kihúztam magam. Meg azt is mondta a kocsmáros, hogy hát miért pont a haverokat bolondítanám itt a kocsmában, ha nem úgy lenne, ahogy volt, hát ők az én barátaim, és ez is igaz volt. De okosat azért senki nem tudott mondani.

Utána hiába vártam, hogy történik-e még valami, de nem volt semmi, minden reggel felkeltem, megettettem a disznókat, megcsináltam a ház körül, amit kellett, este meg, ha éppen nem mentem a kocsmába, befeküdtem az asszony mellé, ugyanúgy, mint máskor. Az asszony persze furcsán nézett rám, mit is csinált volna mást, én se nagyon értettem a dolgot. Még hozzámérni is félt szinte, mert, nem tudta, asszonya lehet-e egy prófétának, de én megmutattam neki, hogy Jóisten ide vagy oda, én éppen ugyanaz vagyok, mint annak előtte. És hát nem került szó közöttünk erről a dologról, meg is feledkeztünk róla. Pontosabban nekem azért néha eszembe jutott, mert mégsem történik ilyen mindennap az emberrel, de vannak más, fontos dolgok az életben, ha én azután mindig azt lestem volna, mikor beszél hozzám valaki odafönről, hamar kimúltak volna a malacok, aztán meg mi is.

Egyik vasárnap délután viszont eljött hozzám a plébános, pedig nem szokott az felénk se nézni, messziről megismertem a fekete ruháját, az asszony egyből be is szaladt a házba, én meg kinn álltam az udvaron, ott vártam, és néztem, ahogy befordul a kapun. Nagyon komoly volt, én meg betessékeltem, üljön le minálunk. Tudtam én már akkor, miért jön, biztos

valaki elmondta neki, hogy én mit láttam. Megkínáltam borral, mert hát a misén is bor van, gondoltam, biztos ők azt szeretik, nem sajnáltam tőle, rendes ember, és hát aztán kiderült, inni is tud rendesen. Az asszonyt hát-raküldtem, ő meg beszélni kezdett. Hogy olyanokat mondanak rólam a faluban, hogy engem maga az Úr fog szólított meg, meg hogy tudom-e, ha ilyeneket mondok, és nem igaz, akkor majd maga az Úr fog engem harag-jával sújtani. Én meg mondtam neki, hogy ilyen csak nem találok ki, mert ha kitaláltam volna, akkor azt is mondtam volna, hogy mit üzent a Jóisten a falubelieknek, de én ilyen nem mondtam, csak azt, hogy szólt hozzám valaki. Sőt, tettem hozzá, én még azt sem mondtam, hogy ő volt az személyesen, ezt már a sok buta ember gondolta ki, bár hát tudom én, más nem nagyon szólna hozzám. Nono, mondta a pap, lehetett volna az a Sátán szava is, vagy az Úr valamely angyaláé. Hát éppen lehetett volna, mondtam én, aztán megint ittunk egyet.

De nem úgy van az, mondta ő, hogy én csak ennyit mondjak, mert ha az Úr szólított meg engem, akkor lehet, hogy én vagyok az ő prófétája. Az meg nekem miért jó, kérdeztem. Hát azért, mert akkor te vagy az egyik kiválasztott, és az nem csak neked jó, hanem az egész falunak, sőt, minden embernek ezen a világon. Na mondom erre, hogy nekem az nem számít, én csak jóba akarok lenni az Úristennel, ha már így beszélő viszonyba vagyunk, mert még megharagszik, aztán betegséget küld a disznajaimra. Kérdi a pap, hogy nekem tán fontosabbak azok a malacok, mint az emberiség, amire meg én azt mondtam, hogy az emberiség is többet foglalkozik a malacokkal, mint velem. Nincs igazad, mondta erre ő, és azért ha még egyszer szólna hozzád, figyelj rá oda jobban, lehet, hogy majd az egész világ hálás lesz neked. Hát ezt a magamfajta hiszi is, meg nem is, ittunk még egy kicsit, aztán meg hazament.

Szerintem azért néha még odafenn sem annyira türelmesek az emberek, ezt onnan gondolom, hogy azóta se nagyon szólt hozzám. Azazhogy még-iscsak, egyszer még újra megszólalt a hang, ahogy mentem a moslékos vödörrel az ólak felé hatkor, mert az fontos, hogy az ember pontosan etessen, mert a disznó gyomra olyan, mint a vekkeróra, ha nem időben kap enni, még megárthat neki, bár az is igaz, nem láttam még olyat, hogy a disznók otthagyták volna azt, amit enni kaptak. No mindegy, a lényeg az, hogy a hang azt mondta, kövess fiam, ismerd meg tenmagad, és én hirtelen meg is torpantam. Eszembe jutott, mit mondott a plébános, hogy talán valami fontosat akar nekem mondani a Jóisten, ami az egész emberiség számára fontos, de aztán csak legyintettem, ha tényleg akar valamit, nálam százszor jobb, meg alkalmasabb embert is talál. Amúgy sem értem volna rá az ilyesmire, sietnem kellett, a malacaim már vártak.